

POSTANOWIENIE

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 22 września 2016 r.,

sprawy **R. P.**

skazanego z art. 258 § 1 w zw. z art. 64 § 1 kk oraz z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o zwalczaniu narkomanii

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...).

z dnia 21 stycznia 2016 r., sygn. akt II AKa (...)

zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w S.

z dnia 28 sierpnia 2015 r., sygn. akt III K (...),

postanowił:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w S. z dnia 28 sierpnia 2015 r. R. P. został uznany za winnego czynów z art. 258 § 1 k.k., art. 56 ust. 1 i 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (u.p.n.) w zw. z art. 59 ust. 1 u.p.n. w zw. z art. 62 ust. 1 i 2 u.p.n. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 7 lat pozbawienia wolności. W związku z wniesioną przez obrońcę tego oskarżonego apelacją, Sąd Apelacyjny w (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- a) uchylił orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

- b) z kwalifikacji prawnej czynu II i III wyeliminował sformułowanie „w zbiegu z art. 59 ust. 1 cyt. ustawy w zb. z art. 62 ust. 1 i 2 cyt. ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k.”, a z podstawy prawnej wymiaru kary „w zw. z art. 11 § 3 k.k.”
- c) obniżył wymierzoną oskarżonemu karę pozbawienia wolności za ciąg przestępstw z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii do 5 lat;
- d) na podstawie art. 85 k.k., 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. orzekł wobec R. P. karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł obrońca R. P., zarzucając przedmiotowemu rozstrzygnięciu:

„1. rażące naruszenie prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 k.p.k. mające wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia polegający na zaniechaniu uznania, iż wystąpiły wątpliwości co do stanu psychicznego świadków J. S. oraz J. K., które to wątpliwości winne być wyjaśnione poprzez przesłuchanie tych świadków przy udziale biegłego psychologa w trybie art. 192 § 2 k.p.k. w sytuacji gdy właściwości oraz warunki osobiste tych świadków, a przede wszystkim uzależnienie od narkotyków, powrót do przestępstwa bezzwłocznie po zakończeniu odbywania kary pozbawienia wolności przemawiają za koniecznością zasięgnięcia stosowanej opinii biegłego, również w zakresie wykazania czy świadkowie nie są podatni na wpływ osób trzecich,

2. naruszenie prawa procesowego tj. art. 5 § 2 k.p.k. w zw. 2 art. 7 k.p.k. mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia a polegający na dowolnym zastosowaniu zasad postępowania dowodowego a co za tym idzie uznaniu, że skazany R. P., jego matka oraz syn działali w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, podczas gdy prawidłowe dokonanie ustaleń nie pozwala na przypisanie oskarżonemu jak również jego najbliższemu uczestnictwa w grupie przestępczej.”

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Prokurator Prokuratury Regionalnej w S. wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu pozwalającym na jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

W zakresie zarzutu 1. należy zgodzić się z Prokuratorem, że analiza akt sprawy prowadzi do konkluzji, że nikt w trakcie procesu nie zgłaszał wątpliwości, co do zdolności obu świadków do postrzegania lub odtwarzania przez nich postrzeżeń wynikającej z zażywania narkotyków. Zarzut idący w podobnym kierunku pojawił się wprawdzie w apelacji, ale jej autor w żaden sposób nie uprawdopodobnił, że obaj świadkowie mają rzeczywiste problemy z pamięcią i artykulacją postrzeżeń. Sam fakt zażywania narkotyków nie przesądza automatycznie o konieczności przesłuchania w obecności psychologa, czy też zlecenia innych, dodatkowych badań. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał wyjątkowość tego rozwiązania, wskazując, że „stosowanie art. 192 § 2 k.p.k. wymaga uprawdopodobnienia wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego, zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Innymi słowy, chodzi o powstanie rozsądnych w świetle doświadczenia życiowego i wskazań wiedzy wątpliwości, czy wskazane stany psychiczne nie rzutują ujemnie na treść zeznań świadka.” (tak chociażby w postanowieniu z dnia 28 kwietnia 2015 r., II KK 83/15). Sąd Apelacyjny zupełnie adekwatnie do stopnia skomplikowania sprawy i zarzutów apelacyjnych odniósł się do tego zagadnienia (wartości zeznań tych dwu świadków) na s. 12-17 uzasadnienia. Sąd Najwyższy nie dostrzega konieczności ich powtarzania, bądź uzupełniania.

Z kolei, w zakresie zarzutu 2., należy uznać, że zarzut rażącego naruszenia art. 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., ani art. 5 § 2 k.p.k. jest nieuprawniony. Zgodnie bowiem z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. należy przypomnieć, że zarzut ten podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne i w tym zakresie sprawa jest kontestowana (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2013 r., V KK 34/13). Zgodnie zaś z utrwalonym orzecnictwem, stosowanie art. 5 § 2 k.p.k. może mieć miejsce

jedynie, gdy w danym zakresie istnieją wątpliwości, które nie dają się usunąć, mimo wykorzystania wszelkich dostępnych źródeł i środków dowodowych. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy pomimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k. wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Należy jednak z całą stanowczością stwierdzić, że w rozumowaniu sądów I i II instancji brak jest śladu powzięcia przez nie jakichkolwiek wątpliwości, co do sprawstwa skazanego. Obrońca nie przedstawia w swojej kasacji żadnych konkretnych argumentów mających uzasadnić trafność stawianych zarzutów. Odwołuje się dość ogólnikowo do materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Nie precyzuje swoich racji, pozostając na prostym kwestionowaniu ustaleń faktycznych zasadniczo Sądu I instancji. Stąd uznać należy, że argumenty przedstawione w kasacji (zwłaszcza na jej s. 5-6) nie spełniają standardu wymaganego dla kasacji i nie mogą być wobec tego skuteczne.

Z powyższych względów kasacja podlegała oddaleniu jako oczywiście bezzasadna.